

TRIPTIHON RADIONICE EMBRIACHI U RIZNICI TROGIRSKE KATEDRALE

Umjetnost u bjelokosti, koja se u Francuskoj u XIV. stoljeću bijaše jako razvila, nije u susjednoj Italiji imala sličnog odjeka. Tek koncem XIV. stoljeća osnovana je u Veneciji radiona, koja je mnogo doprinijela razvitku umjetnog obrta te vrsti. Tu radionu osnovao je Firentinac Baldassare Embriachi i u njoj se izrađivalu mali obrtno-umjetnički predmeti iz kosti. Taj obrt su nastavili u XV. stoljeću ostali članovi obitelji Embriachi ili Embriaci, Andrea, Antonio i Giovanni, a zatim njihova djeca Girolamo i Lorenzo. Svi su oni izrađivali tokom XV. stoljeća predmete za crkvenu i toaletnu uporabu, kojima su površinu prekrili komadićima kosti, u kojoj bijahu izrađeni reljefi sa figurativnim prizorima biblijskog, svetačkog i profanog sadržaja uokvireni intarzijama drveta i kostiju geometrijskih oblika. Embriachi su izrađivali male prenosne oltare, triptihone za crkvenu uporabu, a uz to toaletne ženske predmete: kovčežiče za ukrase, okvire, ogledala i češljeve. U pomanjkanju bjelokosti, u kojoj se u ono doba u Francuskoj izrađivalu ti predmeti, upotrebljavahu članovi obitelji Embriachi životinjsku kost, najčešće govedu. Zbog uskoće pojedinih kosti majstori bi redali nekoliko dugoljastih kosti jednu do druge i tako napravili cjelovito polje, u kojem bi izrađivali skupne prizore svjetovnog ili svetačkog sadržaja, mitološke, biblijske ili sredovječne ljubavne scene.

Predmeti izrađivani zadnjih decenija XIV. stoljeća i u prvoj polovici XV. stoljeća u radionici Embriachi nose oznake kasnogotičkog stila sa prvim tragovima renesanse. Napravljeni su po ustaljenim uzorcima, te su više dobri i luksuzni obrtnoumjetnički produkti, koji očituju istančani ukus i vještu ruku obrtnika nego li umjetnička djela, u kojima se ispoljava lični izraz umjetnikov.

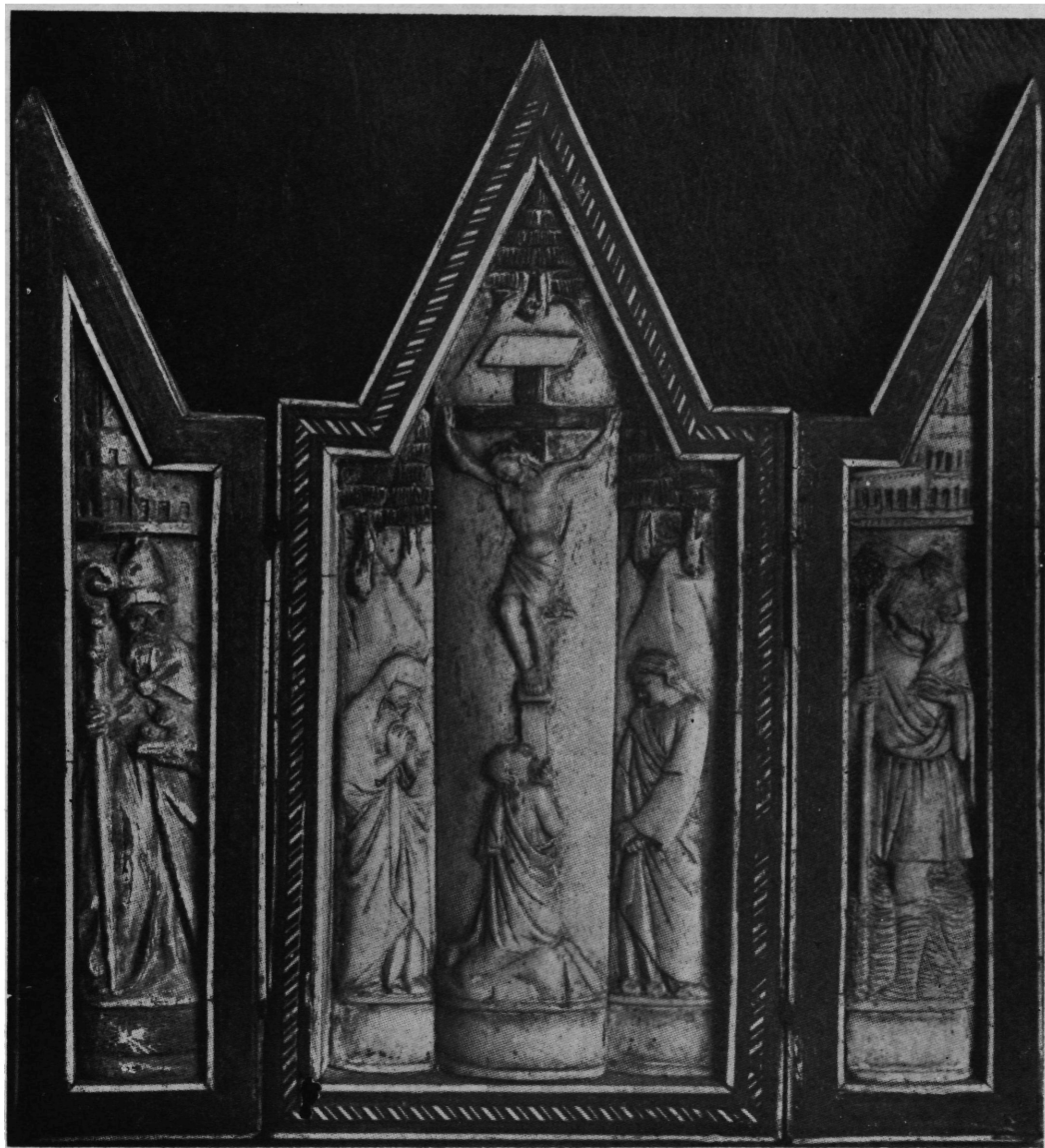
Ne prodavahu se samo u Veneciji i u sjevernoj Italiji, već bijahu poznati i u ostalim evropskim zemljama, pa ih i danas posjeduje nekoliko evropskih muzeja i zbirki. Dospjeli su i u Dalmaciju, koja je bila u stalnoj vezi s umjetničkim mletačkim produktima. Mali triptih u riznici trogirske katedrale, fragmenti jednog kovčežića u župskom uredu u Lopudu, pripadaju radionicama porodice Embriachi.

U skupinu umjetničkih predmeta, koji nose oznaku stila radionice Embriachi, možemo ubrojiti još dva kovčežića, jedan u riznici rapske katedrale, a drugi u dominikanskoj riznici u Dubrovniku. Ova četiri predmeta nisu bila dosad publicirana, niti se o njima pisalo.

Sl. 1. Triptih iz radionice Embriachi u trogirskoj katedrali

Triptih trogirske katedrale (sl. 1) ima oblik gornjoitalskih oltarčića gotičkog stila. Uz središnje polje sa zabatom i podnožjem stoje dva pomična krila, koja se sklapaju. Triptih je visok 0.42 cm, a širok (sa rastvorenim

Sl. 2: Triptih u narodnom muzeju u Ravenni

krilima) 0.27 cm. Središnji prizor prikazuje Kristovo raspeće. U sredini lagano visi mrtvi Krist na križu postavljenom u stijenu, u čijoj se udubini vidi lubanja. Vrh križa je ispunjena tablica, a na dnu pričvršćen naslon za podupiranje nogu. Uz križ su manji od ostalih likova dva vojnika sa štitom. Lijevo

je savinut pregebom uobičajenim u gotičkom stilu. Pregrnute plaštem, sklopljenih ruku, kao i ostali likovi, ukočene od boli, stoje s lijeve strane Madonna i dvije žene u pozadini. Iza njih strši koplje sa vojničkom zastavom. Na desnoj strani prekriženih ruku pognuta lica prikazan je apostol Ivan sa vojnicima od kojih kacige i koplja vire iza apostolovih leđa. Prizor je omeden okvirom obrubljenim dugim košćicama i ispunjen intarzijom. Šiljasti vrh ima izbočen kornič zabata, koji se vidi i kad se pobočna krila triptihona sklope.

Na lijevom pobočnom krilu je sveti Antun Opat sa knjigom i štapom ogrnut kabanicom i pokriven mekom kapom. Tik do njega je glava neke svete, čije ime ne možemo utvrditi zbog pomanjkanja atributa. Na desnom krilu je sveti Juraj u antiknoj vojničkoj opremi sa štitom i zastavom. Obični svečev atribut, svladanog zmaja, majstor nije izradio, kao što ni svetom Antunu nije pridodao svinju i zvono, možda zbog uskoće prostora i jednostavnije i lakše izvedbe relijefa ili možda i zbog ozbiljnosti golgotskog prizora. Oba sveca se često prikazuju bez tih atributa; sveti Antun Opat prikazan je često samo sa knjigom i štapom.¹⁾ U gornjim uglovima pomičnih krila izdjelane su reljefne gijoteskne zgrade sa nizom otvora, trećentistični naslagane jedna iza druge. Okviri obih krila obrubljeni su tankom prugom košćatih daščica i prekriveni intarzijom. Ispod likova na kraju svake kosti, od kojih je središnja široka 4.5 cm, a ostale 3.5 cm, stoje podeste konveksnog oblika kao i reljefi, koji dosižu visinu najviše od 5 mm.

Triptihon trogirске riznice ima tragova pažljivo postavljene polihromije kao i ostali reljefi iste radionice, u kojoj su posebni majstori odijeljeno izrađivali intarzije, reljefe i pozlate. Na križu se vide tragovi smeđe boje. Paoma mučenice Katarine je zelena, na grudima i kosi svete ostali su kao i na Kristovoj aureoli tragovi pozlate. Modrom bojom su označene postave svetačkih plaštova, udubine stijene, u kojoj je lubanja, otvori završnih zgrada i osjenjeni su neki dijelovi odjeće, da bi se jače istaknula reljefnost. Neki komadići kosti u intarziji okvira pobočnih krila i u cikcak nizu baze također su bojadisani i to zelenom bojom. Sudeći po ostacima, polihromija je bila izvedena diskretno i slagala se je sa svijetložutom bojom kosti.

Posebnu eleganciju daje triptihonu vitko podnožje iskićeno nizom intarzija.

Vanjske strane krila, koje se vide, kad se mali triptihom sklopi, ukrašene su vijugavim lišćem naslikanim na drvu žutom, a mjestimice pojačani crvenom bojom.

Trogirski triptih možemo bez sumnje smatrati radnjom mletačke radionice Embriachi. Kad ga se usporedi sa ostalim djelima tih majstora, koji se nalaze po evropskim muzejima, odmah se uoči sličnost stila, kompozicije i tehnike. Embriachi su svoje radnje izrađivali po istom kalupu, u kojem se

¹⁾ Reinach S., *Répertoire de Peintures* p. 512, 254. Paris 1905.
du Moyen âge et de la Renaissance, vol. I

lična nota pojedinog majstora slabo ispoljava. Na svim njihovim predmetima vide se slični ikonografski motivi i nizovi intarzija, istom jednostavnošću komponirani prizori sa dugoljastim kostima, koje zadržavaju prirodni konveksni oblik. Tipovi svetaca i ljudi također se opetuju. To su dugoljasti likovi u dugoj draperiji, koja podsjeća na Pisana, jednake fizionomije uskih očiju, grafički izdjelane kose i duge ruke slabo izrađenih prstiju.

Premda će svaki, tko pozna radnje te radionice, biti uvjeren o ispravnosti naše atribucije, ipak ćemo upozoriti na sličnost nekih detalja trogirskog triptihona sa ostalim radnjama tih obrtnika. H. Semper u svom članku²⁾ o Embriachovu triptihonu, koji se nalazi u Ferdinands-Museum u Innsbrucku, piše opširno o triptihonima Embriachove radionice i dijeli ih u dvije grupe. U prvu spadaju triptihoni sa likom Madonne u sredini, a u drugu grupu triptihoni s prizorom raspeća. Trogirski triptih, koji Semper nije poznao, slični na ostale ove vrste, ali ćemo ipak zbog tačnije usporedbe spomenuti neke triptihone, čije su nam fotografije poznate. To je triptih u Ferdinandeumu u Innsbrucku, u pariskom muzeju Cluny, u ravenatskom narodnom muzeju, i u firentinskom muzeju Bargello.

Triptihon u Innsbrucku,³⁾ koji je jednostavniji od trogirskog zbog manjeg broja likova, jer nema istaknutog zabata, ima jednake podeste ispod svetaca i slično prikazane Krista i apostola Ivana, kojemu je odjeća na trogirskom triptihonu ljepše izrađena.

Triptihon muzeja Cluny⁴⁾ ima postament i zabat kao trogirski, samo što je na pariskom taj zabat iskićen lišćem. Lik Ivanov, podeste svetaca i intarzije krila slične onima trogirskog triptiha.

Triptihon u Ravenni je jednostavniji od trogirskog u izvedbi i po broju likova. Nema ni postamenta ni istaknutog zabata (sl. 2). Ivan i Madonna i niz zgrada u uglovima krila slični su onima na trogirskom triptihonu.⁵⁾ Od

Sl. 3: Fragment kovčezica na Lopudu

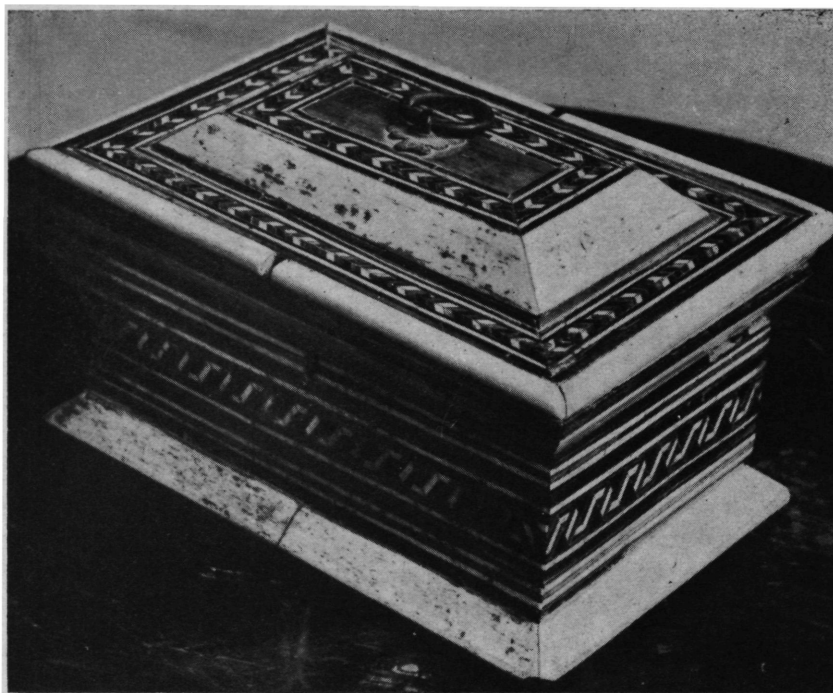
²⁾ Semper H., *Ueber ein italienisches Beintriptychon des XIV. J. im Ferdinandeum und diesem verwandte Kunstwerke*. Zeitschrift des Ferdinandeums III, Folge, 40. Heft S. 147—178. Innsbruck 1896.

³⁾ V. sl. ibidem tabla VI.

⁴⁾ V. sl. ibidem tabla VII.

⁵⁾ Zahvaljujem g. G. Brusin-u u Padovi i g. arh. Capezzeroli, koji su mi posredovanjem Dr. M. Abramića poslali fotografiju triptihona u Ravenni, dozvolivši mi da ju objelodanim.

prikaza krajolika iznad križa ravennatskog, innsbruškog i firentinskog⁶⁾ triptiha ostala je na trogirskom tek kita lišća kao akroterij sličan onome na fragmentu Embriachove kutijice u londonskom South-Kensington muzeju.⁷⁾ Istaknut ćemo još sličnost vojničkih zastava u obliku lastavičjeg repa i štitova na trogirskom triptihu i triptihu u Bargellu. Daljna upoređenja bi nas odvela daleko, a i suvišna su, jer se ni po obliku ni po izvedbi trogirski triptih nimalo ne odvajaju od ostalih Embriachovih radova.

Sl. 4: Relikvijarij u dominikanskoj riznici u Dubrovniku

Po izvedbi detalja, po zbijenoj kompoziciji, raznolikošću i bogatstvom intarzije dobro sačuvani trogirski triptih ne zaostaje za najljepšim triptihonima Embriachove radionice, pa ako i ne spada među najkićenije, nama je ipak dragocjen, jer popunjava zbirku umjetno-obrtnih predmeta, koji se čuvaju u riznicama dalmatinskih crkava, a potvrđuju kulturne veze i potrebe Dalmacije u prošlim stoljećima.

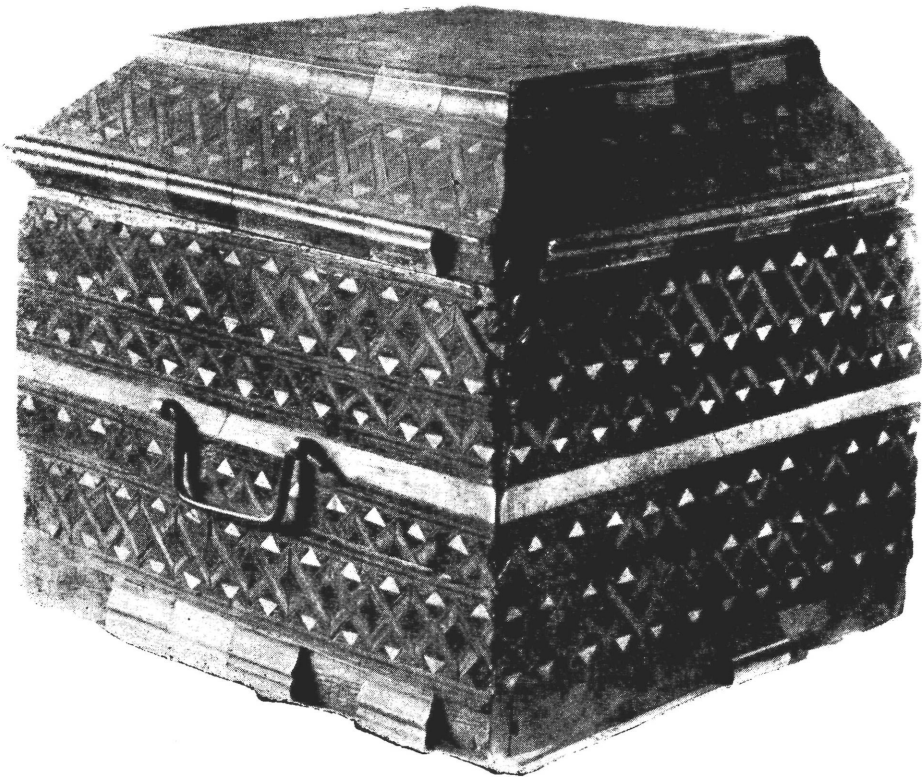
Da su proizvodi radionica Embriachi bili poznati i u Dubrovniku, koji je kao trgovačka republika u neprekidnom dodiru s Italijom uvezio odatle

⁶⁾ V. sliku uz članak G. Bernardini, *Il nuovo museo di Palazzo Venezia*, Rassegna d' arte antica e moderna p. 25. Fig. 12. Anno IV, fasc. 1—2. Milano 1917.

⁷⁾ V. sliku uz članak J. von Schlosser, *Die Werkstatt der Embriachi in Venedig*. Jahrbuch der Kunsthistorischen Sammlungen des Allerhöchsten Kaiserhauses XX 1899 S. 221—282. Fig. 54. Wien 1899.

umjetničke predmete, pokazuje fragment relijefnog kovčežića u župskom muzeju u Lopudu, najbogatijem dubrovačkom otoku, gdje su umjetnost i umjetni obrt bili rašireni.

U zbirci umjetnina, koje su skupljene u župskom uredu, nalazi se malen relijef od kosti (sl. 3). Relijef prikazuje u profilu nagi lik mladića, koji kleči sklopljenih ruku, regbi u stavu adoriranja. Gornji kraj kosti je polomljen, a donji ima uzdignut završetak, koji izgleda kao obrubljen postament, na kojem mladić kleči.

Sl. 5: Relikvijarij u katedrali u Rabu

Po stilskim oznakama možemo zaključiti, da relijef pripada radionicama umjetničkog kruga Embriachi. Slabo modelirano golo tijelo, površna izradba kose urezanim crtama, položaj sklopljenih ruku, kojima su prsti loše rezani, podsjećaju na način izradbe radionice Embriachi. Dugoljasti i uski oblik kosti s uzdignutim donjim završetkom, koji su Embriachi redovito postavljali ispod likova, također nas upućuje na zaključak, da je taj relijef pripadao jednom kovčežiću iste radionice. Ovakve komade sa figurativnim relijefima Embriachi bi, kako smo već spomenuli, povezivali u jednu cjelinu i tako dobivali jedinstven skupni prizor na pobočnim stranama kovčežića, koji su služili za nakit i pohranu svetačkih moći. Radili su to, budući da im je nedo-

stajalo velikih i širokih komada kosti, na kojima bi mogli prikazivati prizore sa više figura. Sa strana ovog komada kosti vide se još žljebići, koji su olakšavali sastavljanje reljefa sa susjednim komadom.

U sjevernoj Italiji, a osobito u Veneciji izradivali su se koncem XIV. i početkom XV. stoljeća, na prelazu gótičkog u renesansni stil, kovčežići ukrašeni intarzijama drveta i kosti, poredanim u različite geometrijske oblike. Taj rad se nazivao »alla Certosina«, pa se po njem i ti kovčežići nazivlju »cassettine alla Certosina«.

U riznici dominikanskog samostana u Dubrovniku nalazi se lijep drven kovčežić, u kojem se još i danas čuvaju svetačke moći (sl. 4). Poklopac i četiri strane pokriveni su raznobojnom intarzijom u kosti. Kovčežić je visok 8 cm, dug 17 cm, a širok 12 cm. Kovčežić ima elegantan oblik lijepih dimenzija. Poklopac je u sredini uzdignut u obliku niske krnje piramide, a rubovi mu se kao i dno kovčežića koso šire. Ti rubovi su prekriveni, kao i strane uzdignute sredine na poklopcu, dugim komadima kosti. Na svim pobočnim stranama prekriven je intarzijama. Dugi umeci poput crta izmjenično prema boji poredani i vijugavi pojas, koji se sagiblje u oštrim uglovima (neka vrst kosog Zinnenfriza). Na poklopcu komadići kosti poredani su u nizu poput riblje kosti. Osim komadića bijele prirodne boje ima ih i obojenih tamno smeđom, smeđo-zelenom i tamno modrom bojom. Sredina poklopca, gdje se nalazi bakren kolut, obojena je zelenom bojom, koju nalazimo i na trogirskom triptihu. Svi ti ukrasni motivi intarzije vide se na radovima radionice Embriachi. Sam oblik i profil rubova pobočnih strana kovčežića podsjeća također na kovčežiće njihovih radiona, te stoga možemo u tu vrst radova ubrojiti i ovaj dubrovački relikvijarij.

U riznici katedrale grada Raba nalazi se jedan sličan, ali jednostavniji kovčežić (sl. 5). Oblik kovčežića je četverokutan sa poklopcem u obliku krnje piramide. Površina sviju strana prekrivena je intarzijom; bijela kost dijeli ornamentiku u dva identična dijela, u kojima su nizovi kvadrata i cikcak ukrasa nadopunjeni nizom bijelih košćatih trokutića. Slični ukrasi su i na poklopcu. Donji rub kovčežića i poklopca imaju profiliran korniž sastavljen od izmjenično poredanih košćatih i drvenih poralelograma. Visina kovčežića iznosi 19 cm. a širina oko 23 cm.

Budući da se ne može sa sigurnošću sve kovčežiće »alla Certosina«, što se koncem XIV. i početkom XV. stoljeća izradivahu u Veneciji i u gornjoj Italiji, pripisati radionicama Embriachi,⁸⁾ ne možemo ni za kovčežiće dubrovačke dominikanske riznice i rapske katedrale sigurno tvrditi, da pripadaju direktno radionici te obitelji.

Motivi intarzija, kako smo istakli na dubrovačkom kovčežiću, potpuno se podudaraju sa intarzijama izradenim u radionici Embriachi. Upozorit ćemo sada na zajedničke motive, koje ima rapski kovčežić sa nekim škrinjicama, koje se pripisuju porodici Embriachi.

⁸⁾ Venturi A., *Storia d' arte italiana*, IV p. 890.

Rubovi kutija kod radova porodice Embriachi okruženi su profiliranim korničima sastavljenim radi slikovitosti izmjeničnim paralelogramima bijele kosti i drva. Kutijice na pr. u muzeju Cluny⁹⁾ i u South Kensington Muzeju u Londonu,¹⁰⁾ kao i kutijica, koja se nalazila u posjedu austrijskog nadvojvode Franje Ferdinanda,¹¹⁾ imaju takve korniče kao i rapska škrinjica. Umetanje malih koščatih trokuta, kao na rapskom kovčežiću, vidi se na pr. na kofanetu iz zbirke Klaudije dei Medici, koji se sada nalazi u Kunsthistorisches Museum u Beču,¹²⁾ i na okviru ogledala u Bologni.¹³⁾ Te škrinjice imaju doduše reljefe, koje jednostavni rapski kovčežić nema. Međutim među radnjama porodice Embriachi ima škrinjica bez reljefnih figurativnih prizora, pokrivenih samo intarzijom, a koji imaju ravan poklopac. Julius von Schlosser spominje ih nekoliko u svom popisu,¹⁴⁾ a među njima i škrinjicu u riznici kapucinskog samostana u Beču, koja je služila, kao i ove škrinjice katedrale u Rabu i dominikanskog samostana u Dubrovniku, za čuvanje svetačkih relikvija.¹⁵⁾

DUBROVNIK

CVITO FISKOVIĆ

⁹⁾ Schlosser o. c. Fig. 26.

¹⁰⁾ Ibidem Fig. 5.

¹¹⁾ Ibidem Fig. 25.

¹²⁾ Ibidem tabla XXXIII.

¹³⁾ Ibidem. Fig. 6.

¹⁴⁾ Ibidem pag. 235, no. 125a.

¹⁵⁾ Osim spomenutih predmeta riznice dalmatinskih crkava posjedovale su bjelokostne umjetnine, koje nijesu pripadale Embriachijevoj radionici. U popisu riznice splitske katedrale iz g. 1342 nabrajaju se: cruceum eburneam cum reliquis et cristallo im pede. Item quattuor pyxides

eburneas. Item anchonellam eburneam. Item capsulam eburneam. Item duas capsulas eburneas. Item duodecim capsulas eburneas minores. Item duos pectinos eburneos. (Smičiklas, *Codex diplomaticus* XI p. 7). Ti se predmeti sada ne nalaze u riznici splitske katedrale, već ih u popisima XV. stoljeća nema. (Giuseppe Praga, *Antichi inventari del tesoro di San Doimo di Spalato*. Archivio storico per la Dalmazia vol. XX p. 388 Roma 1955). U zadarskoj crkvi sv. Marije čuva se bjelokosna kutijica za svetačke moći (C. Cecchelli, *Zara, Catalogo delle cose d' arte e di antichità* p. 83 Roma 1952).

